

Austatud prokurörid, head külalised!

Tänane päev, 27. märts, on rahvusvaheline teatripäev. Täna, nagu igal aastal sel päeval, koguneb Eesti teatrirahvas ja jagab auhindu oma kogukonna parimatest parimatele. Huvitaval kombel on sel aastal valinud ka prokuratuur oma üldkogu läbiviimiseks just selle päeva. Kokkusattumus või mitte, kuid mõtlema ärgitab. Esinemine on olemuslikuks osaks mõlema elukutse juures ning aasta-aastalt on aina paratamatum ja – olgem ausad – ka loomulikum see, et prokurör seisab rambivalguses mitte üksnes kohtusaalis. Kui jälgida ajakirjandust ja avalikku foorumit laiemalt, siis tuleb tunnistada, et tihedamini kui tõsiseid teatriarvustusi, satub peale kirglikele diskussioonidele erinevate päevakajaliste kriminaalasjade teemal. Nimetagem neid siis näiteks menetlusarvustusteks. Jah, ma tean – see on valus võrdlus. Aga tõde ongi tihti valus.

Tõde on ka see, et avalikkuse huvis selle vastu, kuidas lahenevad kriminaalsed lood ja mis juhtub kurjategijaga, ei ole midagi uut. Omal ajal olid avalikud hukkamised paljudes paikades populaarsem ajaviide kui teatrietendused. Täna elame me mõistagi teistsuguses maailmas ning tugevad muutused ei ole märgatavad mitte vaid aastasadade, vaid lausa aastate lõikes. 20 aastat tagasi oli Eestis 365 tapmist või mõrva aastas, 2014. aastal aga üksnes 40. Kümnekond aastat tagasi pidasid ligi pooled eesti inimestest kuritegevust suureks probleemiks, täna aga vaid 6 protsenti. Nende muutuste taga on olnud paljude inimeste suur töö ja süda. Selle eest, et elame täna just sellises Eestis, tuleb tänada teiste seas ka prokuröre. Igaühe isiklik panus väärib tunnustust – mõelge oma esimese tööpäeva peale prokurörina – oli see siis 20 või 10 aastat tagasi. Eesti on muutunud selle ajaga, päev päeva haaval järjest turvalisemaks. Teil on põhjust olla uhke.

On põhjust olla uhke ka muu üle. Möödunud aastal koos Tartu Ülikooliga läbiviidud uuringu käigus Eesti elanike, politseinike, prokuröride ja kohtunike karistushinnangute kohta selgus muuhulgas, et Eesti elanikest 69 protsenti usaldab prokuratuuri. See teeb enam kui kaks kolmandikku. Uuringu tulemustest nähtuvalt usaldatakse prokuröre oma tööd tegemas märkimisväärselt enam kui kohut ja pean tunnistama, et ka poliitikuid. Tõsi, politsei on elanike silmis siiski mitu protsenti usaldusväärsem, nii et püüdmisruumi on, aga põhjust olla saavutatuga rahul on siingi.

Kuid nagu Lennart Meri kord ütles: *„Usaldus ei ole kaasavara, mida on kogutud sukasäärde, kuni see on saanud täis. Usaldust tuleb igal jumalahommikul uuendada, päevast päeva taastada, kasvatada nagu kapitali ja hoida nagu algkapitali.“*

Ei tohi kunagi unustada, et kui tahame, et kannatanu oleks lõpuni meie poolel, et tunnistajad oleksid usaldusväärsed ning soovime asjades kiires koostöös edasi liikuda, siis peame olema ka ise väga, väga usaldusväärsed partnerid. Prokuratuuri usaldusväärseuse tõstmise ja säilitamise nimel peab pingutama teadlikult iga päev iga prokurör. Selleks on mitmeid võimalusi.

Esiteks – prokurörist sõltub olulisel määral see, kas kannatanud, aga ka teised inimesed, kes iseene valikust sõltumata satuvad kriminaalmenetluse rägastikku, tunnevad end hoituna. Hoituna meie riigi poolt. Ärgem unustagem kunagi, et kuigi seadus kasutab tuima sõna „isikud“, peame me nägema isikute taga alati inimesi. Seega ei ole oluline mitte vaid kvaliteetne lahend, vaid ka see, kuidas selleni jõudev protsess läbi viiakse. Sel põhjusel on Justiitsministeerium intensiivselt tegelemas kriminaalmenetluse seadustiku muutmise eelnõuga, mis puudutab kannatanute õigusi. Selle eelnõuga viiakse Eesti õigus kooskõlla ka vastava Euroopa Liidu direktiivi nõuetega, millega kehtestatakse kuriteoohvrite õiguste ning neile pakutava toe ja kaitse miinimumnõuded. Esialgsele kujul saadeti eelnõu teiste seas ka prokuratuurile arvamuse

andmiseks juba möödunud suve lõpul. Neil päevil saadame eelnõu värskendatud kujul taas arvamuste kogumiseks laiali. Loodame, et olete aktiivsed oma seisukohti väljendama. Mõistagi on prokuratuuri arvamused hinnatud ja oodatud teistegi eelnõude puhul. See, et eelnõude sünni juurde tuleks kaasata ka praktikud, on olnud üheks minu poliitiliseks kreedoks. Pean eraldi väärtuseks tihedat õigusloomelist koostööd kõigiga, kes seadustega hiljem ühel või teisel moel tööle hakkavad või kokku puutuvad.

Kannatanute õiguste kaitse on iseäranis oluline eriti haavatavate ohvrite puhul ning see on ka üheks põhjuseks, miks pidasin oluliseks allkirjastada möödunud detsembris Euroopa Nõukogu naistevastase ja perevägivalla ennetamise ja tõkestamise konventsiooni ehk nn Istanbuli konventsiooni. Konventsioon rõhutab ennetustegevuse, sh spetsialistide koolitamise, ja ohvrite igakülgse abistamise olulisust. Käesoleval aastal analüüsimise, kas ja milliseid muudatusi õigusaktides oleks selle ratifitseerimiseks vaja teha.

Kuriteoohvrite kohtlemine menetluses on esiplaanil ka teises väga olulises ja mahukas dokumendis, mille kallal Justiitsministeerium on põhjalikult vaeva näinud. Selleks on veebruaris valitsuses kinnitatud vägivalla ennetamise strateegia 2015–2020, mis on jätkuvalt aastatel 2010–2014 kehtinud vägivalla vähendamise arengukavale. Nii strateegia, konventsioon kui ka ülalmainitud direktiiv toovad teisese ohvristumise vältimise aspektist muuhulgas esile näiteks nii ohvrile piisava info andmise menetluse käigu kohta kui ka menetluse raames kokkupuutumiste vältimise süüdistatavaga. Seni on vähe tähelepanu pööratud ohvrit ja tunnistajat toetavale kohtlemisele kriminaalmenetluses ning spetsiaalselt sel eesmärgil menetlejate koolitamisele. Neis küsimustes on meil arenguruumi ja seda vajakajäämist kavatseme nii eelnõuga kui strateegia raames parandada.

Seda, et nii-öelda eriti haavatavate isikute kohtlemise osas on kriminaalmenetluses arenguruumi, tuli tõdeda ka sel aastal avalikustatud ja alaealiste videoülekuulamisi käsitletud uuringu järeldusi lugedes. Üks tähelepanekuid oli, et senisest suuremat rõhku tuleb panna usalduse tekitamisele lapskannatanuga suhtlemisel ja küsitlemisreeglite selgitamisele lapsele.

Lapsed ei ole aga ainsad, kelle usaldust tõstab parem selgitustöö. Teiseks sooviksin peatuda avalikul suhtlusel. Etteruttavalt ütlen, et prokuratuur on siin olnud tegelikult tubli. Sellegipoolest ei tasu unustada, et mida pealiskaudsem on meedia, seda tähtsam roll on riigiasutustel selle selgitamisel, mida ja miks tehti. Meil ei ole enam avalikke hukkamisi, kuid see ei tähenda, et uudishimu, mis vaatajaid sinna kobarates kohale tõi, oleks inimesest kuhugi kadunud. Seejuures ei pea ma õigeks uudishimu siin kuidagi negatiivselt käsitleda – meil kõigil on õigus olla informeeritud riigi toimimisest. Kriminaalmenetlus on üks väga oluline osa sellest, kuidas riik toimib ning prokuratuurile on pandud siin seadusega piltlikult öeldes kõneisiku roll. Seega on prokuröri tööks paratamatult ka rääkida sellest, mis tegelikult toimub. Kuidas asjad on. On etappe, kus saab rääkida rohkem, ning on etappe, kus saab rääkida vähem. Aga nii nagu minule FBI akadeemias meediaga suhtlemist õpetati: kõige hullem vastus on „no comments.“ Sest see annab võimaluse spekulatsioonideks ja põhjendamatute konstruktsioonide tekkeks. Kui ajakirjanik nii-öelda oma tühja leheruumiga üksi jäetakse, tuleb see meile peagi ringiga tagasi: meil tuleb raisata energiat tõestamiseks, et väljamõeldu ei vasta tõele.

Me peame olema avatud ühiskonnas võimalised selgitama tagamaid nii palju, kui saab. Kui ei saa, siis saame omakorda selgitada, miks ei saa. Kriminaalmenetlus on nii-ehk-nii ründepositsioonil vastaseid täis võitlustanner ning just seetõttu peab olema valmis alati lööke pareerima. Teisisõnu – tuleb vältida võimalusi pealiskaudseteks spekulatsioonideks. Elades infoühiskonnas ei saa me ignoreerida ka sotsiaalmeediat, kus toimuv tõukub emotsiooni pinnalt. Paraku just

emotsioon on see, mille pealt saame tagasilööke, kui jääme liialt kinni formaalsustesse ja jäikusesse. Võime ju omakeskis kohviruumis kõnelda, et asjad on hoopis teisiti või küll võhikud on rumalad, aga see ei kujunda reaalsust. See ei aita ka taastada kaotatud usaldust, kui miski peaks selleni viima.

Peame arvestame sellega, et prokuröri roll ei ole ainult vedada süüdistust, vaid tal on võimalus koguda ühiskonna valupunktidest väga palju teavet. Prokuratuur peaks olema valmis selle ekspertteadmise pinnalt ühiskondlikes protsessides kaasa lööma – näiteks internetiohutuse või laste huvide vallas. Prokuratuur peaks olema üheks Eesti ühiskonda vedavaks jõuks – ei tohi lasta kinnistuda kuvandil, et prokuratuur on vaid repressiivne, vastanduv. Uskuge mind, see ei ole mulje, mida prokurörid peaksid ise süvendama, huvilisi on teisigi. Tulge kaitsepositsioonist välja! Peab olema tuntav, et prokuratuuril on muidki nägusid: prokuratuur peab olema toetav, edendav, sealhulgas teiste eluvaldkondade suhtes. Selline kuvand tekitab usaldust. Jah, ma räägin kogu aeg usaldusest, sest see ongi peamine. Me peame pidevalt kontrollima oma usalduskrediiti – hoidma silma peal, kui palju meie usalduskrediidiarvel parasjagu on.

Seetõttu soovitan võtta seda, et Eesti on avatud ühiskond, hoopis eelisena, mitte tüütu reaalsusena. Kui me oskame selles ruumis käituda selgelt, kahjustamata nii-öelda klientide – kannatanute, aga ka laiemalt: Eesti elanike – huve, ning näitame end empaatiavõimelistena ja sisusse tungivatena, siis teeme me oma tööd selliselt, nagu meie roll seda nõuab. Ma ütlen „meie“, aga pean siin silmas iga üksikut prokuröri. Nii käitudes teete te seda, mida teilt oodatakse. Võite nimetada mind küüniliseks, kuid avatud infoühiskond annab võimaluse oma teadmisi ja ekspertiisi turul enampakkuda. Tark ei lase sellist võimalust käest. Tark teab, et kui ta ise end ei kiida, ei tea seda teha ka keegi teine.

Teisisõnu: oskus liigelda õigesti infoühiskonna piiramatus ruumis teenib ära kohase tagasiside. Selliseks tagasisideks – ei tasu üllatuda – on ressurss. Suutlikkus näidata end positiivselt teeb oluliselt lihtsamaks tugevdada materiaalselt külge ja kaadrit. Või ehk on sobilik enne lihavõtteid öelda meie kultuuriruumi ja religiooni tuntuima kannatanu, Kristuse sõnadega: „*Kellel on, sellele antakse, aga kellel ei ole, sellelt võetakse ära seegi, mis tal on.*“

Nii jõudsingi ma pahaaimamatult ressursini. Ehk et: mida siis antakse?

Siiski, enne kui õue alla triivivatest rahalaevadest rääkida, tuleb teha endale selgeks kaks tõsiasja. Esiteks, Eesti on vananev ühiskond ning see on selge sõnum nii poliitikutele kui ka igaühele teist: igasugune kasv saab ennekõike toimuda sisemiste ressursside arvelt. Kui tahame töö kvaliteeti tõsta, siis sisemiste ümberkorralduste ja efektiivsuse arvelt – pean silmas siin näiteks erinevaid e-süsteeme. Teiseks: kui tahame ressursi juurde, siis peame näitama, et oleme valmis muutusteks ning oleme valmis leidma seda vajadusel enda süsteemist. Põhimõte on selge – kui tahame 100 000 eurot maksvat muutust, siis peame poole leidma enda seest.

Kui need printsiibid on paigas, siis võime kõneleda panustamisest täiendavate ressurssidega.

2013. aastal Harju Maakohtus alanud tõhusama õigusemõistmise projekt on andunud häid tulemusi. Me jätkame kohtujuristide palkamist Tartu kohtutesse ja viime ümberkorraldused ellu ka Tallinna haldus- ja ringkonnakohtus ning Viru ja Pärnu maakohtus. Harju maakohtu kahe aasta saavutused menetlusaegade lühendamisel tõestavad pea ka maksumaksjale, et kohtusüsteemi tasub lisaraha investeerida, sest muutused viiakse ellu ülearuse viivituse ja jätkusuutlikult. Kuigi kiirus ei saa olla ülimumlik eesmärk ning see ei tohi tulla kvaliteedi arvelt, on siiski oluline märkida, et 2014.aasta menetlusstatistika kohaselt on kohtumenetlus muutunud kiiremaks.

Samas on selge, et kriminaalmenetlust tuleb vaadelda tervikuna – kui täiendav panustamine kohtusüsteemi on end õigustanud ning kohtumenetlus on muutunud kiiremaks, tuleb silmas pidada, et kogu kriminaalmenetluse ahel toimiks tõhusalt. Piltlikult öeldes – kui kohtuistungile ei ole võimalik tagada prokuröri, ei saa ju kohtunik asja üksi arutada. Kui me ei panusta järgmisena prokuratuuri tugevdamisse, satuvad tõhusama õigusemõistmise projekti eesmärgid ja tulemused ohtu.

Peale majanduskriisi on prokuratuuris pidevalt olnud täitmata 14-16 % kohtadest. Kuigi registreeritud kuritegude arv väheneb ja 01.01.15 jõustunud karistusseadustiku revisjoni muudatused vähendavad näiteks varavastaste kuritegude arvu veelgi, ei too see kaasa ressursi olulist vabanemist, vaid võimaldab teatud määral seda ümber suunata ja leevendada ülekoormust.

Üha suuremad nõudmised kriminaalmenetlusele, täiendavad tööülesanded, kõrgemad menetlusstandardid, kõrged ootused prioriteetsete kuriteoliikide lahendamise ja tulemuslikkuse osas, surve menetluse kiirusele jms toovad vaatamata üldise kuritegevusstatistika vähenemisele kaasa koormuse suurenemise. Oleme koostöös prokuratuuriga näinud ühe lahendusena tühjade prokuröri kohtade täitmist konsultantidega, mis võimaldaks prokuröril keskenduda eelkõige menetluse sisulisele juhtimisele ja õiguslikele otsustele. Konsultandid peavad peegeldama prokuratuuri vajadust spetsialiseerumise järele – me ei vaja vaid juriste, vaid ka eri valdkondade eksperte, et toetada prokuröre süüdistuste ettevalmistamisel. Seda projekti võiks ellu viia järkjärgult lähima 3 aasta jooksul ning pean oluliseks ka seda, et koostöös prokuratuuriga selle edukust jooksvalt hinnatakse. Nimetagem seda personalireformiks, millega demonstreerime, kuidas raha peab leidma esmalt süsteemist ning ennekõike süsteemi ümberkorraldamine on see, mis annab inimtööjõudu juurde.

Kuigi majandusprognoosid pudrumägesid ja piimajõgesid ei tööta, oleme rahandusministeeriumile oma lisataotluse prokuratuuri töö tõhustamiseks juba teele pannud. Samuti olen selle reformi vajaduse markeerinud praegustes koalitsioonikõnelustes ning lepingu projektis on see sees. Lõplik tõde selgub muidugi alles siis, kui aasta teises pooles eelarveläbirääkimisteni jõutakse. Täna saan omalt poolt kinnitada vaid seda, et tegemist on minu jaoks olulise valdkonnaga ning seda mitte üksnes vahetu rahalise ressursi vaates.

Samavõrra oluliseks pean ka seda, et prokuratuuri töö ja kriminaalmenetluse kulgemise sujuvusele aitaks kaasa ka teised Justiitsministeeriumi valitsemise all olevad mehhanismid. Nõnda oleme planeerinud vaadata lähiaastatel kriminaalmenetluse seadustik tervikuna üle rahulikult ja põhjalikult, üheskoos laiaplaanilise õigusteadlastest ja praktikutest koosneva meeskonnaga. Mõtleme sellele, kuidas saaks kohendada tänaseid põhimõtteid ja reegleid selliselt, et menetluses tarbetuid protsesse vältida ning tagada tõhusust ja kiirust. Esimene lünk, mis vajab täitmist, on kriminaalmenetluse digitaalne külg – peame siin silmas nii digitaalsete tõendite kogumist kui ka elektroonilisele kriminaaltoimikule üleminekut. Lisaks aga väärivad vähemalt lauale tõstmist sellised küsimused nagu legaliteedi printsiibi ülevaatamine ja võimalused teatud juhtudel kaheastmelise kohtumenetlusega piirduda. Probleemide kaardistamine on planeeritud käesolevasse aastasse ning ootame siin kohtunikukonna aktiivset panust. Esimene arutelu toimub juba järgmisel nädalal ehk aprilli teisel päeval, muuhulgas prokuröride osavõtul.

Lisaks ressursi ja regulatsiooni tõhustamisele on ministeeriumil plaanis ja osaliselt juba ka tehtud veel mitmeid tegevusi, toetamaks prokuratuuri tema eesmärkide täitmisel. Nii panustab ministeeriumi siseauditi osakond prokuratuuri töökoormuse analüüsi, saamaks ülevaadet,

milliseid ressursse ja kus on vaja või kuidas neid ümber paigutada. Ka oleme südameasjaks võtnud toimivate infosüsteemide tagamise - arendamisel on uus kriminaalmenetluse register; 2015. aastal rakendub jälitustoimingute infosüsteem ning käsil on karistusregistri andmete puhastamine. Tugevdamiseks prokuröride järelkasvu, sai aga hiljuti tõstetud prokuröride haridusnõudeid ning möödunud aastal täiendasime ulatuslikult ka ministri määrust, milles loeteletakse nüüd üksikasjalikult prokuröride ametisse nimetamisel arvestatavad kriteeriumid. Endiselt jätkub ka diskussioon ühtse juristieksami üle õiguselukutsetele.

Meenutades mu kõne algul nimetatud statistikanumbreid, mis on 20 aastaga kõvasti muutunud, siis võib öelda, et kui toona võitlesime me kvantiteedi vastu, siis täna võitleme kvaliteedi eest.

Võitlus kvaliteedi eest tähendab aga omakorda selgeid eesmärke ja tegevusplaane. Jah, ma mainisin eespool ressursse, kuid suured ressursid tähendavad alati põhjalikku täitmiskava ja valmidust anda igal sammul aru tehtud töö osas. See on see, milleks tuleb end valmis panna.

Tooksin esile mõned prioriteetsed suunad, mida ise olulisemaks pean.

Vägivalda teemal eespool juba lühidalt peatusin. Perevägivald kuritegude arv on viimastel aastatel näidanud pidevat kasvutrendi. Võrreldes nt 2011. ja 2014. aastat, on registreeritud kuritegude arv kasvanud 35% (vastavalt 1939 ja 2721 kuritegu). Selle kasvu taga on riigi teadlik poliitika selliste kuritegude puhul nulltolerantsi kehtestamisel ning üha suuremal isikute teadlikkuse kasvul. See poliitika ei kanna aga vilja, kui riik ei suuda samal ajal menetlusressurssi juurde panustada – lihtsalt menetluse alustamine ei aita perevägivalda vähendada; nii kannatanu kui süüdlase aspektist on oluline, et need asjad jõuavad kiire lahenduseni. Tulles tagasi prokuratuuri laiema rolli juurde ühiskonnas, panen südamele, et eeskätt eriti haavatavate kannatanute puhul peaks prokuratuur tegema meeskondlikku koostööd kogu sotsiaalsüsteemiga.

Tähelepanu ei tohi kaduda raskelt ja organiseeritud kuritegevuselt, mis kurnab ühiskonda. Kuigi rasked majanduskuriteod on ametlikult olnud kuritegevusevastastes võitluses riiklikuks prioriteediks juba palju aastaid, on meil ka selles valdkonnas veel palju arenguruumi. On oluline märkida, et majanduskuritegevus ja sellega põhjustatud kahju mõjutab suuremal või vähemal määral meid kõiki. Sellest, kui edukalt suudetakse võidelda selle üha enam organiseeritud kuritegevustki peibutava valdkonnaga, sõltub paljuski ka riigi kui terviku heaolu ja mõistagi ka maksukeskkond.

Kui päris aus olla, siis puudub meil endil adekvaatne ülevaade majanduskuritegude menetlemise hetkeolukorrast ning selle suurematest probleemidest, arengutest ja puudujääkidest. Tahame selle vea aga lähiajal parandada ja oleme juba alustanud majanduskuritegude menetluspraktika analüüsi ettevalmistavate tegevustega. Loodan, et sügiseks on meil prokuratuuriga koostöös ülevaade olemas ning saame sellest tulenevalt planeerida ka oma järgmisi tegevusi majanduskuritegude menetluse tõhustamiseks.

Samas ei tasu unustada, et prokuratuuril on oma roll ka demokraatia hoidmisel. Pean väga oluliseks, et oma pädevuse piirides tegeleks prokuratuur valvsalt ka erakondade rahastamise alaste üleastumistega ning menetleks selliseid kriminaalasju tõhusalt. Arusaadavalt paneb taoliste menetluste juhtimine ja süüdistuse esindamine prokuratuuri pingete ristumispunkti, kuid seni on prokuratuur sedalaadi pingetega edukalt toime tulnud. Prokuratuuril on väga oluline roll selles, et oleme jätkuvalt õigusriik. See, kes osaleb demokraatia tugevdamise

protsessis, peab olema julge. See tähelepanek kehtib tegelikult prokuratuuri töö kohta ka tervikuna – ega kui prokuratuur ei julge, siis ei ole ka kohtul midagi teha.

Prokuratuuril on oluline roll nii sise- kui rahvusvahelise julgeoleku tagamisel. Muutuvas julgeolekuolukorras peab prokuratuur olema võimeline vajadusel kiirelt ja tõhusalt reageerima, sellest võib sõltuda nii elanike turvalisus laiemalt kui ka Eesti riigi rahvusvaheline maine. Vaadates prokuratuuri oma värske uue juhiga reageerimas ootamatutele ja uudsetele olukordadele, kuhu meid on selles vallas sügisest saadik paisatud, saan väljendada üksnes imetlust ja kiitust. Mul ei ole vähimatki alust arvata, et prokuratuur oleks tulevikus tundlike ja oluliste sündmustega silmitsi seistes vähem kiire või vähem julge. Niinimetatud terroristlike välisvõitlejate teema on vaid üks võimalikke väljakutseid.

Uudseid tegutsemis- ja ressursikasutusviise töötab muuhulgas ka lähenev Euroopa Liidu eesistumise periood. Olen kuulnud, et prokuratuuris on panustada soovijaid mitmeid ja see on tänuväärne, kuna prokuröride ekspertteadmised kuluvad kriminaalpoliitiliste arengute suunamisel alati ära. Ka EPPO ehk Euroopa Prokuratuuri võimalik loomine lähiaastatel toob kaasa vajaduse rakendada mitut finantskuritegudele spetsialiseerunud prokuröri rahvusvahelises keskkonnas. Nii nagu lähiaja julgeolekuvaldkonnaga seotud kriminaalmenetluslikud teemad, tähendab ka EPPO, et ootused prokuröri kvalifitseeritusele on kõrgenenud. Need eeldavad teatud osas ka valmidust täita prokuröri rolli mitte üksnes siseriiklikult, vaid ka väljaspool Eesti Vabariigi piire.

Eelöeldut kokku võttes ei jää küsimust, et prokuröriamet on raske ja väärikas. Raske ametis on alati ka raskeid aegu, mis tuleb suuta üle elada ja välja kanda sama sirge seljaga kui ameti-väärikus. Mul on äärmiselt hea meel, et käesoleval aastal oli presidendilt teenetemärgi saajate hulgas prokurör. Prokurör, kes on küllap keerukate kriminaalasjadega tegeledes tundnud oma nahal kogu seda ühiskondlikku survet, mis kriitilisematel hetkedel prokuratuurile lasub. Seda tunnustust saab vaadata kui märgilist kiitust kogu prokuratuurile.

Ma soovin kõigile prokuröridele tänase teatripäeva valguses julgust olla nähtav, jõudu olla kuuldav ning veenvust rollisoorituses. Edu teile kõiges!

Tänan.